

GECEDEN VE GÜNDEN UZAK

“Aniden geldi. ” dedim ona. “Neden bilmiyorum; ama o kadar kuvvetliydi ki karşı koyamadım. ”

Hımm, dedi o da bana. Vurgudan o kadar yoksundu ki sesi, ne demek istediğini anlayamadım; takdir mi etmişti beni, inanmamış mıydı, anlayış mı vardı yoksa sesinde? Arkasına yaslanmış ellerini karnının üstünde kavuşturmuştu; onu tanııyordum, aslında tanıyıp tanımamam önemli de değildi. Şu anda beni dinliyor olması beni ilgilendiren ve belki de ihtiyaç duyduğum tek şeydi. Çok da bir şey söylemiyordu zaten. Baştan beri duygu ve vurgudan yoksun sesiyle kısa tepkiler veriyordu.

“Anlatmam lazımdı!” sanki birine hesap veriyordum, suçlanmış birinin savunmasını andırıyordu sesim. Ani çıkışımla bana baktı, gene o bomboş ifadeyle gözlerindeki. “Denedim, denedim, vallahi denedim! Kağıtlara döktüm dertlerimi; suya, heykellere, büstlere konuştum delilercesine. Önemsemediler beni! Durduramaz oldum!” konuşurken istemsizce sağa sola savuruyordum ellerimi.

“Ailen yok mu?” bana baktı. Ben onun yanında dirseklerimi dizlerime dayamış oturuyordum, hesap verişimden sonra çöküvermişim o şekilde. Bana bakışlarıyla ben de ona dikkatle bakma fırsatı bulmuştum ilk kez. Saygı duyulması bir yüzü vardı. Bakışları duygudan yoksundu; ama yüzündeki otoriteye ve vurgusuz tok sesine itaat etmem gerekiyormuş gibi hissediyordum kendimi.

“Yok.” dedim “Yalnızım.” Ne bir yakınma ne de bir hüznün vardı sesimde. Sadece yalnızdım işte. “Arkadaşım yok. Yalnızım.” Gerçi bir ara dertlerimi anlattığım heykel ve büstleri arkadaştan saymaya başlamıştım; ama beni tanııyordu, hayali arkadaşların hakkımda iyi bir izlenim yaratmayacağını düşündüm. Hoş, üzerimde pijamalarım vardı, ayagımda terlikler; izlenime pek de gerek bırakmamıştım aslında. Oysa o son derece şıktı. Şıklık mıydı bilmiyorum aslında. Pantolon, gömlek ve hırkası vardı. Hepsisi dümüdüz renkli ama jilet gibi ütülü. Oturuşu, ellerini kavuşturup bacak bacak üstüne atışı asalet doluydu diyebilirim. Bu yere, bu banka; bu saate, geceyle sabahın tam ortasında ama ikisinden de uzakta olan bu saate ait değildi sanki bütünüyle. Evet evet, şıktan ziyade asildi o.

“Neden?” Basit bir matematik işlemini sorgulamak gibi yersiz ve yanıtız gelmişti bana sorusu ve elbette vurgusuzdu.

“Dediğim gibi, yalnızım.” Bunu o kadar doğal bir şeymiş gibi, adımı söyler gibi söylemişim; adımmış gibi de sorgulamaksızın kabullenmişim yalnız oluşumu aslında. Şu ana kadar ikimiz de adlarımızı söylememiştik. O bankta oturuyordu; ben de yanına oturup konuşmaya başlamıştım. Beni oracıkta bırakıp gitmediği için şanslı sayılırdım. “Evden yürütüyorum işlerimi.” Bunu belirtmem gerektiğini düşünmüştüm; fakat işle ilgili başka bir soruyu da gerektirmeyecek kadar da kapalı bir cümleydi bu.

“Kaç yaşındasın?” Vurgusuz ve duygusuz sesi artık dikkatimi çekmiyordu, aksine rahatlatıyordu. Yargılamaktan ve sorgulamaktan öylesine uzaktı sesi.

“Kaç gösteriyorum?” Hafifçe güldü. Dudakları aralanmadı bile. Yanakları dahi öylesine belli belirsiz hareket etmişti ki seğirme sanılabilirdi. Cevap vermedi. Ben de vermedim. Sadece önce yüzüme baktı, sonra gözlerini sırayla omuzlarıma, gövdeme ve terlikli ayaklarıma kaydırды. Buraya nasıl geldiğimi sorar gibi baktı bana, tek kaşını kaldırarak; ya da ben öyle bakmış olmasını istedim, bilmiyorum. Arkama yaslandım ve ona aniden olduğunu, gecenin bir yarısı uyandığımı, süratle yatağımdan kalkıp evde on sekiz tur attığımı anlattım. -Turlarımı ne ara saydığımı bilmiyordum; ama adım gibi de emindim on sekiz olduğuna - Sonra evden çıkma isteğiyle dolduğumu ve bunu anında gerçekleştirdiğimi anlattım. Eğer bunu yapmasaydım kalbimin gövdemin içinde patlayacağını söyledim ona. Kapıyı kilitlemeye gerek görmediğimi, yolda ev anahtarlarını bir yerlere fırlattığımı da hayal meyal hatırladığımı da çok olağanmış gibi, sanki günümün nasıl geçtiğini anlatırcasına söyledim. -Kapıyı kapatıp kapatmadığımdan bile emin değildim aslında – Sonra bir susmak geldi. Bilmiyorum belki on saniye belki on dakika hiç konuşmadan hatta kıpırdamadan öylece oturduk. İkimiz de söylediklerim karşısında sessiz, sözsüz kalmıştık galiba. Sonra döndüm ona ve sordum, neredeyse düşünmeden; düşüvermişti, dökülüvermişti sözcükler dudaklarımdan:

“Ya siz?” Bu soruyu bekliyormuşcasına oturuşunu değiştirdi, boğazını temizledi. Gözlerini uzaklara daldırды, derin bir nefes alıp anlatmaya başladı.

Pınar Baysal